

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. P.**, bytom N., zast. *JUDr. E.*, advokátkou so sídlom K., proti žalovanému: **Minister spravodlivosti Slovenskej republiky**, s doručovacou adresou Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. č. 13, 814 90 Bratislava, o preskúmanie **zákonosti rozhodnutia** žalovaného správneho orgánu č. 15248/2006-41/4 zo dňa 3.10.2006, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 451/2006-36 zo dňa 19. marca 2008 **m e n í** tak, že konanie **z a s t a v u j e** a vec **p o s t u p u j e** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 215,85 € do 30 dní od doručenia tohto uznesenia k rukám jeho právnej zástupkyne.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil konanie o žalobe zo dňa 1.12.2006, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonosti rozhodnutia žalovaného č. 15248/2006-41/4 zo dňa 3.10.2006 o odvolaní žalobcu z funkcie predsedu Okresného súdu v Žiline z dôvodu neplnenia si povinností predsedu súdu ustanovených zákonom.

Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že rozhodnutie žalovaného je individuálnym správnym aktom zasahujúcim do práv a povinností dotknutého sudcu, ktoré je

za predpokladu vyčerpania prípustných riadnych opravných prostriedkov preskúmateľné súdom na základe žaloby podľa § 247 a nasl. O.s.p. a rozhodovanie ministra o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu podlieha právnomu režimu správneho poriadku so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. Dôvodil, že rozhodnutie ministra nemožno preskúmať na základe žaloby odvolaného funkcionára, pretože neboli splnené podmienky pre takýto prieskum, nakoľko žalobca nevyužil možnosť podať rozklad proti rozhodnutiu ministra a podal žalobu proti prvostupňovému rozhodnutiu, teda nebol splnený základný predpoklad pre postup súdu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Na základe odvolania žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie súdu prvého stupňa uznesením sp. zn. 8Sžo 114/2008 zo dňa 20.11.2008 podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Ústavný súd Slovenskej republiky na základe ústavnej sťažnosti žalobcu vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo 114/2008 zo dňa 20.11.2008 rozhodol nálezom č. II. ÚS 230/09-50 zo dňa 16.12.2009 tak, že:

1. Základné právo JUDr. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo 114/2008 z 20.11.2008 porušené bolo.
2. Zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo 114/2008 z 20.11.2008 a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.
3. JUDr. H. priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

V predmetnom náleze Ústavný súd Slovenskej republiky poukázal na svoj názor vyslovený vo veci sp. zn. III. ÚS 44/09, že z „*ustanovenia § 61 ods. 1 a 3 SP v spojení s § 53 SP možno vyvodit', že podanie rozkladu je prípustné vždy, pokiaľ zákona neustanovuje inak. Z uvedeného dôvodu podanie rozkladu nemožno vylúčiť ani v prípadoch, keď rozhodnutie vydáva vedúci ústredného orgánu štátnej správy. V okolnostiach posudzovanej veci je potrebné rozhodnutie ministra spravodlivosti (predmetom veci bolo rovnako odvolanie sudcu z funkcie predsedu súdu,*

pozn.) považovať za rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 SP, proti ktorému zásadne možno podať rozklad.“

Na základe uvedeného Ústavný súd zdôraznil vplyv rozkladu v prejednávanej veci tým, že „právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého je proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu prípustný rozklad a v prípade, ak nebol podaný, je nevyhnutné konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti o odvolaní sudcu z funkcie predsedu súdu, nemožno považovať za arbitrárny alebo svojvoľný.“

Ústavný súd ďalej konštatoval, že „Najvyšší súd založil svoje rozhodnutie, ktorým odmietol preskúmať rozhodnutie ministra spravodlivosti, na zistení, že proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti sťažovateľ rozklad nepodal. Ako vyplýva z obsahu uznesenia najvyššieho súdu, odmietnutie zaoberať sa žalobou sťažovateľa a nevyhnutnosť konanie zastaviť bolo odôvodnené iba týmto jediným dôvodom.“

Z odvolania sťažovateľa – žalobcu však ústavný súd zistil, že žalobca doručil ministrovi spravodlivosti list datovaný 07.11.2006, v ktorom žalobca poukázal na nezákonnosť rozhodnutia, ktorým bol odvolaný z funkcie predsedu súdu, a ďalej uviedol, že keďže rozhodnutie ministra neobsahovalo poučenie o opravnom prostriedku, sťažovateľ – žalobca mal právo podľa rozkladu v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia. Po preskúmaní tohto listu postupom podľa § 19 ods. 2 Správneho poriadku Ústavný súd uviedol, že hoci list sťažovateľa – žalobcu nebol označený ako „rozklad“, vzhľadom na jeho obsah je z neho nepochybné, akej veci sa týka, ako aj to, že rozhodnutiu ministra spravodlivosti vytyka jeho nezákonnosť z dôvodu nedostatku dôvodov, pre ktoré bolo vydané.

Ústavný súd tiež poukázal na to, že „v situácii, keď rozhodnutie ministra spravodlivosti muselo nepochybne obsahovať náležitosti rozhodnutia podľa Správneho poriadku, k čomu dospel i najvyšší súd, a tieto náležitosti neobsahovalo, k čomu tiež dospel aj najvyšší súd, potom nemožno ani od sťažovateľa vyžadovať dodržanie príslušnej formy na podanie opravného prostriedku, o to viac, že rozhodnutie ministra spravodlivosti neobsahovalo ani len poučenie o opravnom prostriedku.“

Ústavný súd v súvislosti so svojimi právnymi závermi konštatoval, že „za týchto okolností považuje toto podanie sťažovateľa, ktoré adresoval ministrovi spravodlivosti za rozklad proti rozhodnutiu ministra. Rozklad sťažovateľa doručený ministrovi spravodlivosti sa mal stať súčasťou správneho spisu vedeného ministrom spravodlivosti o veci odvolania sťažovateľa z funkcie predsedu súdu. Celý spis bol povinný žalovaný v konaní pred krajským súdom správneho súdu predložiť. V prípade, ak sa s jeho obsahom neoboznámil správny súd, nemožno tento stav pričítať na ťarchu sťažovateľa.“

Ústavný súd vzhľadom na uvedené záverom zdôraznil, že ak jediným dôvodom pre záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o potrebe nezaoberať sa vecou sťažovateľa s následným zastavením konania, bolo nepodanie rozkladu zo strany sťažovateľa, a ak súčasne Najvyšší súd nevzal do úvahy ani ďalší priebeh správneho konania žalovaného vo veci odvolávania sťažovateľa z funkcie predsedu súdu, ktoré musia vyplývať z úplného správneho spisu žalovaného, ktorý má správny súd povinnosť zabezpečiť pre svoje rozhodovanie, potom svojim rozhodnutím porušil základné právo na súdnu ochranu sťažovateľa.

Toto sú právne závery, na základe ktorých Ústavný súd v záujme ochrany ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžo 114/2008 zo dňa 20.11.2008 porušené, toto uznesenie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie Najvyššiemu súdu. Tiež toto sú právne závery, v medziach ktorých musí všeobecný súd v zmysle § 135 ods. 1 O.s.p. svoje závery prijímať.

Na základe Opatrenia č. Spr 646/2010 zo dňa 14. mája 2010 podpredsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zastupujúcej neprítomného predsedu NS SR predsedníčka senátu 2S Najvyššieho súdu Slovenskej republiky určila za JUDr. Igora Belka JUDr. Janu Henčekovú, PhD. ako členku senátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal v medziach hore citovaných záverov Ústavného súdu opätovne napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj konanie pred správnym orgánom, ktoré mu predchádzalo, a postupom podľa ust. § 135

O.s.p. a s prihliadnutím na ust. § 56 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. ako aj s prihliadnutím na niektoré použiteľné závery vyplývajúce pre toto konanie zo zrušeného rozhodnutia 8 Sžo 114/2008-51, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť, nakoľko rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné v súčasnosti podrobiť súdnemu prieskumu z dôvodov na strane žalovaného, a preto je nutné vec postúpiť žalovanému na dokončenie správneho konania.

Podľa § 135 ods. 1 O.s.p. je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

Podľa § 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov platí, že ak Ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom Ústavného súdu.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a z názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v náleze II. ÚS 230/09-50 zo dňa 16.12.2009 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 220 O.s.p. tak, že uznesenie krajského súdu č. k. 2S 451/06-36 zo dňa 19.3.2008 zmenil v tom duchu, že konanie o žalobe zastavil s tým, že vec bude po právoplatnosti tohto uznesenia postúpená správne orgánu príslušnému na rozhodovanie o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu ministra spravodlivosti o odvolaní žalobcu z funkcie predsedu súdu.

Bude preto úlohou žalovaného rozhodnúť v lehote stanovenej Správnym poriadkom o rozklade podanom žalobcom.

Zvyšné námietky žalobcu ako aj argumentácia žalovaného (najmä vyjadrenie žalovaného zo 14. marca 2007) sú z tohto pohľadu irelevantné. Najvyšší súd tiež nebude vykonávať dokazovanie predmetným listom žalobcu zo 7. novembra 2006, ktorý bol zaslaný ministrovi spravodlivosti „k listu MS SR z 3. 10. 2006, č. 15248/2006-41/4, doručený 4.10.2006“, lebo toto dokazovanie dostatočným spôsobom vykonal na str. 18 odôvodnenia svojho nálezu Ústavný súd a Najvyšší súd nemá potrebu ho doplniť. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd už nezopakoval výzvu krajského súdu z 15.01.2007 s požiadavkou na žalovaného, aby predložil úplný spis týkajúci sa prejednávanej veci.

Takisto sa musí Najvyšší súd vyjadriť k návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti v zmysle § 250c ods. 1 O.s.p., nakoľko krajský súd sa s týmto návrhom bližšie nezaoberal, hoci práve dôsledky nálezu Ústavného súdu sa pri otázke zásadné. Predovšetkým z toho, že Ústavný súd si osvojil právny záver Najvyššieho súdu o tom, že proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti je prípustný opravný prostriedok, vo forme rozkladu (najmä str. 6 a 7 odôvodnenia zrušeného rozsudku), a ďalej tým, že list žalobcu zo 07.11.2006 za takýto opravný prostriedok Ústavný súd výslovne označil, vyplýva Najvyššiemu súdu jednoznačný právny záver, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je právoplatné.

Vzhľadom na hore uvedené právne závery Ústavného súdu nemal krajský súd žiadny dôvod rozhodovať o tomto návrhu žalobcu na odklad vykonateľnosti, lebo suspenzívny účinok opravného prostriedku pre prejednanú vec je priamo upravený prostredníctvom § 61 ods. 1 Správneho poriadku.

*Podľa § 61 ods. 1 Správneho poriadku proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, vydanému v prvom stupni, možno podať na tomto orgáne v lehote 15 dní odo dňa oznámenia rozhodnutia rozklad; včas podaný rozklad **má** odkladný účinok.*

Toto ustanovenie, resp. hore citovaný záver Ústavného súdu sa na prvý pohľad javí, že je v rozpore s ust. § 38 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch.

Podľa § 38 ods. 1 písm. c) zákona č. 757/2004 Z.z. v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (03.10.2006) výkon funkcie predsedu súdu sa skončí uplynutím jeho funkčného obdobia. Pred uplynutím funkčného obdobia zaniká výkon funkcie predsedu súdu odvolaním z funkcie.

Podľa § 38 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z.z. výkon funkcie predsedu súdu v prípade odvolania zaniká dňom nasledujúcim po dni, keď mu bolo doručené rozhodnutie ministra o odvolaní z funkcie, ak nie je v rozhodnutí určený neskorší deň.

Tým, že Ústavný súd si osvojil záver, že v konkrétne prejednávanej veci je rozklad prípustný aj proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy, ktoré v prvom stupni priamo vydal jeho vedúci (bez ohľadu na striktný účinok procesného ustanovenia § 9 ods. 2 Správneho poriadku, ktoré takýto výklad podľa žalobcu neumožňuje), tým implicitne priznal, že pri aplikácii hmotnoprávnej právomoci ministra spravodlivosti podľa § 38 ods. 4 a 5 zák. č. 757/2004 Z.z. je nutné **rozlišovať** zánik výkonu funkcie predsedu súdu od zániku tejto funkcie samotnej, tzn. že výkon funkcie vydaním rozhodnutia o odvolaní sa pozastavuje (vplyv odkladného účinku procesného ustanovenia § 61 ods. 1 Správneho poriadku priznaného Ústavným súdom) až do nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Iba týmto výkladom je možné odstrániť hore uvedený rozpor medzi zákonmi a nastoliť stav právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

Potom v zmysle citovaného ustanovenia § 61 ods. 6 Správneho poriadku ako aj právneho záveru Ústavného súdu vyplýva, že list ministra spravodlivosti č. 15248/2006-41/4 z 3. októbra 2006 je nutné vyhodnotiť ako rozhodnutie správneho orgánu. Vzhľadom na tú skutočnosť, že v tomto rozhodnutí žalovaného ako správneho orgánu v rozpore so zákonom (§ 47 ods. 1 Správneho poriadku) a princípmi dobrej správy (Rezolúcia /77/ 31 Rady Európy) absentovalo poučenie o možnosti podať rozklad, potom s následkami zakotvenými v § 54 ods. 3 Správneho poriadku je nutné považovať list žalobcu zo 07.11.2006 za včas podaný rozklad, ktorý má v zmysle hore uvedeného ustanovenia § 61 ods. 1 Správneho poriadku odkladný procesný účinok.

Za tejto situácie právne účinky sledované napadnutým rozhodnutím (tzn. zánik **samotnej** funkcie predsedu okresného súdu) nemohli začať pôsobiť proti adresátovi - žalobcovi a preto žalobca sa nemohol dovolávať priznania odkladu vykonateľnosti v zmysle § 250c ods. 1 O.s.p.

Naopak, uvedená požiadavka žalobcu na priznanie odkladu vykonateľnosti je podaná predčasne, lebo (opätovne) s odvolaním sa na závery Ústavného súdu funkcia žalobcu ako predsedu súdu doteraz, tzn. do rozhodnutia o podanom rozklade, **nezanikla** a žalobca jej výkon má pozastavený bez možnosti jeho náhrady inou osobou.

Práve naznačený mechanizmus pozastavenia výkonu funkcie predsedu súdu je nástrojom, aby minister spravodlivosti ako správny orgán dotknutý rozkladom bol nútený o ňom čo najskôr rozhodnúť za účelom ustálenia právnych pomerov účastníkov dotknutých konaním pred týmto správnym orgánom (zásada právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy)

Najvyšší súd upozorňuje žalovaného, že ako správny orgán v zmysle ust. § 250j ods. 6 O.s.p. je právnym názorom súdu viazaný. Neakceptovanie tohto právneho názoru môže mať za následok porušenia princípu legality a ústavnokonformného správania orgánom štátnej moci v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

V prípade zastavenia konania je nutné pri rozhodovaní o náhrade trov konania zobrať do úvahy princíp úspešnosti v konaní. Z nálezu ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 212/09-26 z 10.11.2009 vyplýva právny názor, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania dochádza v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v predmetnom súdnom konaní. Je jednoznačné, že základným impulzom a smernicou na podanie žaloby žalobcom bol obsah napadnutého rozhodnutia (§ 47 Správneho poriadku), v ktorom v rozpore so zásadou legality (čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s § 3 ods. 1 Správneho poriadku) absentovalo poučenie o opravných prostriedkoch.

Tým, že žalovaný toto poučenie nevykonal zákonným spôsobom, dopustil sa zrejmej nezákonnosti, pri odstraňovaní ktorej prostredníctvom súdnej ochrany mu vznikli náklady. Navyše,

táto nezákonnosť bola zvýšená vedomou pasivitou ministra spravodlivosti, ktorý napriek výzve a jasnému poučeniu krajského súdu z 15.01.2007 maril súdny prieskum tým, že vôbec nepredložil spis týkajúci sa veci, hoci na to bol vyzvaný. V skutočnosti, že došlo k odstráneniu tejto nezákonnosti až v procese poskytnutia súdnej ochrany, vidí Najvyšší súd základ úspechu žalobcu.

Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu najskôr faxom a potom listom z 17.6.2010 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčísliť a Najvyšší súd uznal :
 - 1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde
 - 1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (dec. 2006) - 1 úkon práv. pomoci 41,82 €
 - 1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 5,44 €
 - 1.1.2. podanie žaloby (1.12.2006) - 1 úkon práv. pomoci 41,82 €
 - 1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 5,44 €
 - 1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde
 - 1.2.1. podanie odvolania (5.5.2008) 1 úkon práv. pomoci 48,63 €
 - 1.2.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 6,31 €

celkom tarifná odmena: 132,27 €

celkom rež. paušál: 17,19 €

2. z náhrady súdneho poplatku za žalobu 66,39 €

tzn. v celkovej sume: **215,85 €**

čo v prepočte činí (6.502,70 Sk)

Odvolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania za ďalšiu poradu s klientom v trvaní 2 hodín (vo vyčíslenej sume 2 x 1.465,- Sk), pretože tieto trovy konania nepovažoval za účelne vynaložené a preukázané.

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 17.6.2010, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu **nie je** prípustný riadny opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 09. júna 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová